

Ca-Nostra

* * * ANY OCTAU.—NÚM. 358 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 21 DE NOVEMBRE DE 1914 * * *

L'amic convertit en monstre

Que les passions ens ceguen és una veritat tan trivial, que ningú la desco-neix. Lo que'ns falta no és el principi abstracte i vago, sinó una advertència continuada dels seus efectes, un coneixement pràctic, minucios, dels trastorns que aquesta maligna influència produeix en nostre enteniment; el que no s'adquireix sens un penós treball, sens un dilatat exercici.

Tenim un amic que'ns encanta per ses belles qualitats, qual mèrit ens apresuram a encomiar sempre que l'o-casió se'ns presenta i de qual efecte envers nosaltres no'n podem duptar. Però ve un dia que'ns nega un favor que li demanám, no s'interessa prou per la persona que li recomanám, alguna vegada ens reb amb fredor, ens respon amb tò un poc agre, o ens dona qualsevol altre motiu de ressentiment. Dés d'aquell instant experimentam un cambi notable en l'opinió sobre nostre amic; tal vegada una revolució completa. Ni'l seu talent és tan clar, ni sa voluntat tan recta, ni tan suau la seva índole, ni son cor tan bo; ni son tracte tan dolç, ni sa presencia tan afable; en tot trobam que corretgir, que esmenar, en tot ens havíem equivocat; el cas que'ns afecta ha descorregut el vel, ens ha tret de l'il·lusió, i gracies, si aquell homo model no s'ha mudat de repent en un monstre. ¿Es probable que fos tan gran el nostre engany? No: lo que hi ha és que'l nostre afecte anterior no'ns deixava veure els defectes del amic, i que'l nostre ressentiment actual els fingeix o'ls exagera. ¿Per ventura no creíem possible que l'amic pogués negar-se a fer-nos un favor, o'ns portàs malament un negoci, o en un moment de mal humor se oblidàs de la seva amabilitat i cortesia? Certament que això no era impossible a nostre judici; si se'ns hagués preguntat sobre'l particular hauríam respost que era home, i que per lo mateix estava subjecte a flaqueses, però que això no rebaixava en res ses excel·lents qualitats. Doncs ara, ¿per qué tanta exageració? El motiu es vist, ens sentim ferits; i qui pensa, qui jutja, no és l'enteniment il·lustrat amb nous datos, sinó

el cor irritat, exasperat, fins potser desitjós de venjança. ¿Volem apreciar lo que val el nostre judici? Veis aquí un medi ben senzill. Imaginau-vos que'l fet desagradable no'ns ha pasat a nosaltres sinó a una persona que'ns sia indiferent: encara que les circumstancies sien les mateixes, fins que les relacions entre l'amic ofensor i la persona ofesa, sien tan afectuoses i estretes com les que mediaven entre ell i nosaltres, ¿traurem del fet les mateixes conseqüencies? Es segur que no: coneixerem que ha obrat mal, li direm si convé amb llibertat i enteresa, haurem tal volta descobert una mala qualitat de sa índole que se'ns havia ocultat; no deixarem per això de regoneixer les altes qualitats que l'adornen, no'l jutjarem indigne del nostre aprecí, proseguiem lligats amb ell amb els mateixos vincles de amiat. Ja no serà un home que no te res de lloable, sinó una persona que dotada de molt de bo, está subjecte al mal. I aquestes variacions de judici succeiràn fins suposant el amic culpable en realitat, fins oblidant el ser molt fàcil que nostra passió o interès ens hajan segat llastimosament, fent que no atenguessem als justs i gravíssims motius que l'havíen impulsat a obrar de la manera que nosaltres censuram, fent-nos prescindir de antecedents que coneixíem molt bé, de la conducta que nosaltres hem observat, i en fi transtornant de tal manera nostre judici que son procedir molt just i raonable ens! hage semblat un conjunt d'injustícia, de perfidia i de ingratitude. ¡Quántes vegades ens bastaria per rectificar nostre judici, el mirar les coses amb ànim sossegat, com un negoci que no'ns hi va ni'ns hi ve. (BALMES. —*El Criteri.*)

(De Teodor Brotell)

L'ESCLOPER-ESCUDELLAIRE DE BRETAGNA

(Inèdita)

*Mon pare feia d'escloper;
feiem esclops a te-qui-té,
l'esclop i l'escudella,*

*jo els duia a vendre, o bell encis!
sobre un petit cavallet gris
mes viu que l'oronella.*

*Llevats abans de clarejar,
encara el torn feiem rodar
a la vesprada bella,*

*ara, en cent llegendes al redol
no es menja ja la sopa en col
mes que en blanca vaixella.*

*Els vells esclops son dins l'oblit
i el calçat negre encobeit,
es la moda novella!*

*Nosaltres som desesperats
de veure els torns sempre aturats,
—adeu, parroquia vella!—*

*—Donau la sopa al escloper
vell i retut. Es el darrer...
Ompliu-li l'escudella!*

Maria Antonia Salvà.

DE QUAN ERA NIN

Després dels dies llargs, soleiosos i alegres de l'estiu començaren els curts, ennuvolats i trists de l'hivern, el temps fangós i dolent que quasi no podia jugar. Tots els diumenges i festes assistia a la missa major de la parroquia amb ma mare i els meus germans, i els altres dies matí i cap-vespre, durant tota la setmana, anava de la possessió a l'escola del poble. El lloc de l'escola era una sala baixa, llarga i estreta, no molt clara, de parets emblanquinades, mig cobertes de piçarres, mapes i cartells, el pis de rajoles gastades i brutes, amb tires de bancs de pi negros, plens de taques de tinta, i en el cap de més endins, com si diéssim a la capsalera, una postiçada d'uns quants metres d'amplaria, a un pam d'alçada, sobre la que hi estava el mestre darrera una taula coberta amb un drap verd, tenint damunt un Sant Crist no gaire gros, penjat a la paret, devall un dossier de fusta tapat de paper, que volia ésser vellut verniell. Dins aquella casera sense mel, nos hi reuníem més de cent atlots, la major part de famílies pobres, mal vestits, descalços, espellicats, i tacats de fang; i en aquell cau d'olors fortes i agres, acobat, brut i sarolós, matàvem les hores, recitant amb monòtona cançoneta i en castellà contrafet, paraules que no enteníem ni dessitjàvem comprendre. Dels atlots qui acabàrem els estudis en aquella escola oficial, el qui no passà més endavant, ni tan sols va arribar a saber llegir i escriure.—A la tal escola, dit sia de pas, fa pocs anys que vaig tornar-hi; tot està lo ma-

HIVERNAL

El despertar de ma vila

*Les fredors d'hivern cruel
tenen ma sang congelada;
no hi ha cap boira p'el cel,
jai demà quina gelada!*

*Dins el demati enfosquit
no s'hi sent un gall que canta;
del campanar adormit
surt una veu ressonant,*

*i p'els carrers tots foscos
amb la cara tota bauba,
dins els calents mocadors
van a la missa de l'auca*

*les velles fent processó;
i dins l'església esmortida
hi plorinyetja el llantió
de la Verge mitx dormida*

*«Bon dia Verge Maria
la meua ànima vos comàn:
per l'amor que os tenc tan gran
vos diré l'ave Maria»*

*Els estols dematiners
tenen franques escomeses,
s'obrin cases als carrers
amb les llumetes enceses
quant esclata incertament
tendra claror que m'encanta,
i un ribet de foc rojant
fà la sima flametjanta,*

*fredolec apòc apòc
com dalt una paret alta
ros com un caliu de foc,
el sol com un ni? ja guaita*

*dins la vila, despertant
fumeroles encantades
i que sempre assoleiant,
vomiten fum a glopades.*

*Té la casa un hort florit,
i al cap demunt la terrada
un cossiòl ben aixarrit
amb una flor ben cuidada*

*que se repenja als carrers,
per on fent la torniola
l'estol de nins trapassers,
jugant, jugant van a escola*

*berenant de pa mullat,
repetint la llissoneta,
amb el bavero planxat
i la cara rossa i neta.*

*Mentres blanca lluentor
de la reia refilada,
afica el bon llaurador
dins la terra humitetjada.*

*Desembossa a cada solc
la reia tota banyada,
que el parei du de remolc
sobre el plor de la jelada...*

teix que llavors. La impressió que em va fer fou ben dolorosa. El mestre sota el dosser esgroguet i esquinçat, preocupat en reunir «La más numerosa colecció de refranes castellanos» feia repetir amb posat de fondo aborrimment, a un parell de dotzenes de atlots, sens escoltar-los, lo poc que sabien de memoria; i aquests que complien una obligació penosa sols d'anar-hi, no es creien en el dever d'aprendre res. Eren tant ignorants com els del meu temps, i l'escola més polsosa, més vella, més abandonada i més trista.

Els dies de pluja quasi mai hi anava a l'escola; aquells eren per mi els dies de festa. Record que enviscava un redol de palla fresca estesa a la vora del llenyer de davant de casa, per agafar els gorrions feuladers qui, afamegats, hi acudien a cercar-hi els granets oblidats; però l'aviram me desbaratava sovint la caçada, duent-se'n les vergues de visc aferrades per les cames i per les ales; sobre tot un gall negre amb plomes daurades a la cua, al fugir espantat, escainat escandalosament i pegant bots i volatetjades, los feia por com si fos la milana.

Les hores millors de l'hivern eren les de la vetllada, abans d'agafar-me la són. Solia passar-les dins la cuina entre la gent i a voltes en el clot de la fornal o dins l'estable, a la sanitosa calor de les besties. En aquestes reunions s'organitzaven les aixides que movia el sen Verger: caçades de titines dins els sembrats, i en haver brusquetjat soliem anar a buscar caragols, i agafàvem qualche pop, fang i brutor a voler.

A les caçades a batuda jo no hi anava mai; allò era cosa d'homes. Les meues eren les de titines.

La titina és un ocell de pas, com el tort, però molt més petit, rossenc i pigart, de la pinta de la cucullada, amb el cap airós i els ulls vius, i té la costum d'acotjar-se cada nit dins els ordis primerencs.

Per anar a agafar-ne m'enllestia depressa, d'amagat de ma mare qui no ho volia de por que no aplegués qualche malaltia. M'emboficava un abrigall per causa del fret, i, per no mullar-me els peus, em posava unes botes altes de les que usaven altre temps, sobre les que portava. Envestíem per mig dels sembrats tous i remulls de la rosada, tallant la fosca més negra que la nit. Caminàvem poc a poc; el sen Verger davant, davant, amb l'ampla tela dels filats invisibles estesa entre dues llargues canyes, el porqueret amb el fester de teia a l'aire per mostrar-nos el camí, i jo, en el seu costat, sonant un picarol. De tant en quant sentíem la remor sorda de les titines a l'alçar-se espantades, i qualche vegada en veïem volatejar alguna sota la tela dels filats. Llavors hi acostàvem el fester per agafar-la i tot-d'una la matàvem esclafant-li el cap.

Dins aquella capa de llum, sobre la negror intensa de la nit, el sen Verger, movent-se lentament amb els filats estesos, semblava una aranyota filant la tela flonja, i el porqueter i jo, estranys insectes presos dins les malles de la trenyina.

Durant les nits bruscoses, els redols de llum se multiplicaven, com un ruixat de focs

follets, relliscant suaument en diferents direccions pel mig del cementiri i pels roquissers de la costa. A l'acostar-s'hi es destriaven fantàstiques figures de llanterna màgica amb moviments seguits i monòtons. Passava l'estranya visió allunyant-se poc a poc, i se convertia altra vegada en un llumet groc, fins esvair-se del tot.

Eren estols de gent qui cercaven caragols per les paret i bardices de les tanques i pel socam de l'olivar. Reien i folgaven, i el veure'ls passar, dava tristor.

Un vespre rúfol i fret estaven de vetllada dins la cuina, segons tenien de costum; amb això va entrar el sen Tali, el parell major, home aixut i de poques verbes, i va dir:

—«Ara mateix he sentit una mopia dins l'Hortet dels llores»

Tot-d'una el porqueret li va preguntar:

—«I qué és una mopia?»

—«Un animal com tu... de gros, i més mal d'enganyar que una geneta» —li va respondre el sen Verger; a fegint-li:

—«Que no n'has vista cap mai?»

—«Ja dius ver que no n'he vista cap».

—«Voleu que l'anem a buscar?»

—«Però tu has d'aguantar el sac»

—«On l'he de aguantar?»

—«Posat a sa boca de sa qui pega dins s'Hort gran, com si fos una sendera»

—«Vaja, vaja, anem-hi» —va replicar s'atlot.

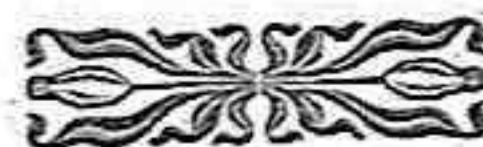
Tots partírem depressa, i jo vaig seguir-los, desitjós de sebre a la fi que era una mopia, que tantes vegades n'havia sentit parlar.

El sen Tali digué que se n'anava dins l'Hortet dels Llores per fer-li por i el demés seguiren cap a l'Hort gran. El sen Verger cada punt ens deia que no féssim renou. Quan fórem a la claveguera hi posàrem el sac obert per la boca, aguantant-lo amb gran esment el porqueret, una mà a cada banda i les cames ben aixecades per fer més força. En el seu costat s'hi quedaren dos missatges, su darrera l'hortolà i no gaire lluny el pastor detenint el cap pel collar, pel cas que fos menester afuar-lo a la mopia. Al cap d'una estona llarga vàrem sentir trepig fort a l'altra part de paret, com si fos un animal que fugís depressa, i al punt va caure en sec dins el sac un cos feixuc, fent moviments i convulsions. Els missatges s'hi tiraren tot-d'una a damunt, fermaren depressa el sac amb una llandera de canyem, i el carregaren al porqueret.

A dins la cuina tancaren amb esment la porta de la clastra i la del celler per por que la mopia els fugís; llavors desfermaren poc a poc el sac, i estirant-lo amb modos, per damunt el cap de s'atlot, a la fi va caure sobre el trespol una pedra cantelluda que a lo manco pesava un quintar. Tots feren una riallaga, manco el porqueret, qui va romanre mustii i empegat, i jo qui vaig quedar poc satisfet.

Joan ROSSELLÓ

(Continuarà)

*Dins el sol tirava el grà
una velleta ajupida;
¡Jesuset és nostre pà
multiplicau-lo sens mida!*

*I per l'ample sementer
sura sempre enamorada,
la cançó del pareier
cançó d'omor ja passada,*

*que canta amb veu com de plor
amb veu retuda i brescada.
¡Ai Catalina del cor
Catalineta estimada!*

* *

*Vessa el sol teba claror,
i amb bella llum engotada
a mon uil somniador
sembla una nina encantada,*

*la vila quant lluny es mor
la cançó enamorada
¡Ai Catalina del cor
Catalineta estimada!*

Un brotet d'Olivera.

Refrans, ditzos, adagis o proverbis.

677

Es músics, per tocar, han mesté pregar; i an haver comensat no s'en saben dexar.

678

Mes sap un ase i un missè que un missè tot sol.

679

Es mal vé a quintàs i se'n va a unes

680

No trobaràs cap moro que nomi Juan.

681

De dos mals, es mes petit.

682

Val mes enginy que força.

683

Val mes manya que doblers.

684

Mes bones son ses fies per casa esterna que per casseua.

685

Un diné de mal, i una pesseta d'emplasta.

686

Això, es això, Aina meua.

587

Per Sant Lluc, nésples pelluc.

688

Ni ha que saben nedà i guardà sa roba.

689

Barca aturada, no guanya nòlits.

690

A les noces del fiòl, qui no ti conviça, no ti vol.

691

Novembre homít, fa es pagès ric.

692

Un Nadal, no espenya.

693

Tant paguen es qui juguen, com es qui miren.

694

Ets homos, no los miden a canes.

695

Si fas un bossí com es nas, lo endemà el trobaràs.

696

Mal no mata, sinó la voluntat de Deu.

697

N'hi ha que fan cent núus a un doblé, i no tenen lo que han menesté.

698

No hi ha desbarat tan grós, que no l'haja dit qualque filosof.

699

No es colgat encara, qui mala nit ha d'haver.

700

No hi sol haver dos espléts en un any.

701

No hi ha cap perseguidó tan impertinent, com sa propia conciencia.

702

N'hi ha que no tenen ofici ni benefici.

703

Obres son amors, i no bones raons.

704

Auveia de molts, es llop la se menja.

705

Volen sabrer més ets ous que ses gallines.

706

Sant Tomàs, agafa sa porcel·la pes nas.

707

Qui du quimera, no dorm.

Noves d'Inca

Inauguració del Teatre d'Inca

El "Correo de Mallorca,, dona compte del estreno del Teatre d'Inca amb aqueis temes que mos feim nostros.

Atentamente invitados por don Gregorio Balaguer, asistimos a la inauguración del nuevo teatro de Inca, que tuvo lugar el sábado por la noche.

El nuevo teatro es, sin duda alguna, dentro de su género, uno de los más bonitos de cuantos existen en la Isla por lo que sus propietarios sienten gran satisfacción.

El edificio se halla en uno de los sitios más céntricos de la ciudad; mira a una calle que muy en breve se abrirá al tránsito y comunicará con la de Vidal.

La fachada no está terminada todavía.

Amplios corredores rodean el patio de butacas.

Estas, que ascienden a doscientas cuatro, son de gusto parecido al de las del teatro Lírico de Palma.

La sala resulta muy artística. El decorado es de tonalidades blancas.

Hay seis palcos prosenios y veinte plateas.

El antepalco luce adornos que semejan guirnalda, en las que ligeras pinceladas de color oro alteran la unidad de blanco.

En el primer piso, donde hay amplio corredor, un anfiteatro circunda la sala.

Dicho anfiteatro está separado del público por artística verja.

Las dimensiones del escenario son: ocho metros de ancho por once de fondo.

Inmediato al edificio del teatro se construirá otro destinado a café, y la parte opuesta a éste se habilitará para campo de juegos deportivos.

El nuevo coliseo es obra del distinguido arquitecto provincial don Guillermo Reynés, quien ha dado en él una nueva prueba de su talento y buen gusto. A las muchas felicitaciones que por ello ha recibido nuestro buen amigo, unimos la nuestra, muy sincera.

Para la inauguración del nuevo teatro se ha contratado la compañía de opereta de Amadeo Granieri, la cual dará nueve funciones.

En la noche inaugural se representó "La Princesa del Dollar,, obteniendo la compañía lisonjero éxito.

Al acto habían sido invitadas las autoridades de Palma e Inca. Asistieron el Excmo. Sr. Capitán General acompañado de su señora, el Presidente de la Audiencia don Manuel Gimeno, el Presidente de la Diputación don Ignacio Riquer, el Alcalde de Inca don Pedro Balle y el Juez de Inca don Francisco de Paula Caplin.

Además, vimos a otras muchas personas de Palma que se habían trasladado a Inca para asistir a la inauguración.

Los invitados fueron obsequiados con espléndido lunch.

El tren extraordinario que salió de Inca después de la función, llegó a Palma más allá de las dos de la madrugada.

ACLARACIO—La noticia que publicàrem al número anterior de que estaven prescrites en escriptura d'arrendament les funcions inmorals del nou Teatre d'Inca, com qui haga causat estranyesa, així és que molts mos han preguntat sobre el particular. Nosaltres creim en la formalitat de les persones que mos ho feren posar, però consti que amb nostra gazeta no volem autorisar ni dexar d'autorisar l'assistencia al teatre.

Durant la setmana s'han fets comentaris de certes families piadoses que han assistit o han dexat d'assistir-hi, vèim que hi ha certa expectació per lo que'n dirà CA-NOSTRA. Nosaltres no acostumam assistir al teatre, així és que tampoc en feim comentaris de les funcions que se donaven al teatre veï al no esser una vegada que se fé escarni de la religió, que per cert mos costà una ablanida. Mes, ara veent que'n el nou s'hi ha mesclada gent d'iglesia, que frequenten als sagraments i que son amics nostros estimadíssims s'haurà de parlar clar, com se parla a un amic que s'estima.

Un colaborador, que per nosaltres és una autoritat, prepararà uns articles per donar el criteri que deu retgir en les funcions teatrals.

FESTA DE S. M. LA MAJOR—Les corant'hores que se li han dedicades han resultat molt hermoses i solemnes.

La ventada que feia dissapte feia pensar en suprimir els fogarons; pero a l'hora de fer-los aminvà un poc i aiximeteix se feren per tot arreu sens que e-hi hagués res de nou. Mai hem

sentit dir ni hem vist que a causa dels fogarons s'hagi pegat foc en lloc.

El diumenge comparagué molta gent a les funcions del matí i del vespre, ara el dilluns, a la solemnitat de la conclusió s'hi notà la manca d'homos.

Els sermons, que estaven a càrrec del Pare Miquel Rosselló, Rector d'Escorca, que per primera vegada predicava a Inca, agradaren molt per la seva doctrina exposada en facilitat de paraula, en pla i orde.

A l'ofici de la festa principal i el darrer vespre e-hi assistí el Magnífic Ajuntament presidit pel Sr. Bal·le. D. Josep Siquier feu la colecta en representació de sa Família que de temps antic és sa capillera.

FESTA PATRONAL—El Círcol d'Obrers Catòlics d'Inca, demà diumenge, celebra la seva festa anyal dedicada a Jesús, Josep i Maria. El matí hi haurà comunió general i ofici major. El vespre es donarà una vel·lada literària a la casa social. Mossèn Antoni Artigues que haurà predicat a l'ofici e-hi donarà una conferència. D. Antoni Ferrer, Mestre nacional, també e-hi dirigirà la paraula parlant d'un tema de actualitat.

CRIDA—S'ha publicat, per medi de crida, que s'es uberta la cobrança de la contribució territorial, i patent del quart trimestre del present any.

PARTICIPACIO DE LOTERIA—S'ha extraviada una participació de pesseta de la rifa que s'ha de verificar a Madrid dia 22 de desembre, del número 35.567, del qual és depositaria Madò Margalida Bennassar, des Forn, de Muro. Per més senyes la participació té'l número 45; la persona que'l tengui i el vulga entregar se li abonarà la pesseta, de lo contrari, se considerarà nul·lo, quedant dita participació en poder de la depositaria.

DIJOURS BO.—Com cada any nostre dijous Bò fonc molt concorregut, donant un gran contingent la ciutat de Palma d'on vengueren una partida de trens extraordinaris en transport de dijovers.

Nostres places se veren replenes de tota casta de mercaderies fent-se moltes barrines i quedant alguns articles assolats. Se degueren vendre alguns milenars d'ametlers de planter. El beçó està estacionat a les 100 pessetes i s'en presentà molt. Les fondes a mes del gran despatx de menjades, el vespre no tengueren cabuda per alojar la molta gent que quedà per assistir al teatre.

Imprenta de Miguel Durán Seurina.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safra	a	03'75	s'uns.
Porcs		10 a 11	

INTERESANTE

ORTOPEDICO HERNIOLOGO EN INCA

El auxiliar técnico del reputado ortopédico de Madrid, D. Jerónimo Farré Gamell, recibirá consultas en INCA los días 12, 13 y 14 del mes de Diciembre, de 11 a 1 y de 5 a 6, en la FONDA JANER, para los que padezcan de HERNIAS (quebraduras) desviaciones del espinazo, COXALGIAS, parálisis infantil de las piernas, desviaciones de las rodillas, corvaduras de la tibia, pies equinus, varus y valgus, tarsalgia de los adolescentes ó pie plano doloroso, abultamiento del vientre, descensos de la matriz, etcétera, que deseen someterse al método especial é infalible de dicho afamado autor, distintos de cuantos otros se conocen y proclamado como el único científico por todas las eminencias médicas. Con su sistema se dominan todas las HERNIAS, por antiguas y voluminosas que sean.

Piernas artificiales, cualquiera que sea el sitio de la amputación

No admite encargo de aparato alguno sin la presentación personal del paciente.

Enviaremos gratis á quien lo solicite nuestra interesante obra, de 210 páginas, titulada "Hernias y cuestiones enlazadas con su tratamiento,.." En Madrid, en su Gabinete Ortopédico, Carrera de San Jerónimo, número 37, principal.

LLIBRERÍA Carré de la Meuta número 5.—Inca.

Dezzeres Obres Rebudes

Demostraciones de cariño. Versos y poesías por D. José Duró i Gili.—(Es un llibre de felicitacions familiars en castelà)—1'50 ptas.

Nuevos Diálogos para la Infancia propios para representarse en colegios, salones i fiestas de familia por Eduardo Sáinz Noguera. 1'50 ptas.

Nuevos Monólogos para la Infancia propios para la representarse en colegios, salones y fiestas de familia, por Eduardo Sáinz Noguera.—1'50 ptas.

Juegos de Campo para niños por D. José Osés Larumbe Maestro Nacional de las Escuelas de Barcelona—Los grandes y pequeños deportes al aire Libre.—1'50 ptas.

A Truyols Pont Prevere—Monografía Histórica del Sant Cristo de Manacor—any 1914—en tela 2 ptas. en rústica 150.

Historia del Pueblo de Mancor por D. Bernardino Mateu, Pbro.—Edición segunda corregida y aumentada por el mismo autor—1914—1 peseta.

Focx-corc Balear.—Volum I—Rondaies de Menorca recullides i anotades per Andreu Ferrer Ginart.—2 ptas.

Casa para alquilar

Se alquila una de dos vertientes y dos pisos, con jardín contiguo.

Para informes dirigirse al abogado D. Miguel Pujadas.—Cruz 2—Inca.

BREVE

Cartilla Civico-Moral

POR EL

M. I. Sr. D. Nadal Garau y Estrany
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Mallorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Librería La Bona Causa, Murta, 5.—Inca.

SEGELLS DE GOMA

O

Coatchouc

Y demás aumetjos de segellar.

A l'imprenta de CA—NOSTRA

Murta 5—INCA

ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vinces

Poema Constantinià premiat en el XV Certamen Científic-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1913—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.

Venal a les principals llibreries i a l'imprenta de CA-NOSTRA en gros i a la menuda.